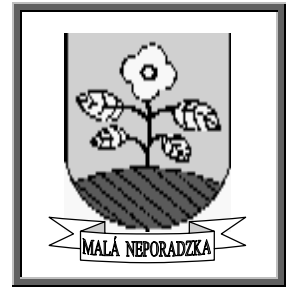

SVIŇAN

NEZÁVISLÝ OBČASNÍK OBYVATEĽOV OBCE SVINNÁ - Ročník 1, Číslo 3, vyšlo 12/2000

Cena : 8 sk

„Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle!“

Milí spolurodáci,
týmito slovami nebeské zástupy v Svätú noc narodenia Ježiša Krista zvelebovali Boha.

Tajomstvo zrodzenia Božieho Syna do tohto sveta v plnosti času zostane tajomstvom lásky nebeského Otca. Ale nám dáva zároveň tušiť jeho dva rozmery :

Prvý rozmer je rozmer Božím : „Sláva Bohu na výsostiach!“ Pre nás

z nepochopiteľnej lásky večné Slovo Otca – Ježiš, opustil nebeskú slávu, uponížil sa a stal sa jedným z miliárd, a predsa Jediným. A vieme dobre, že vlastní ho neprijali. Dovolíme mu my teraz, aby vstúpil do nášho života ?

Druhý rozmer je rozmerom človeka : „A na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle!“ Ježiš neprináša so sebou na túto zem nsvár, ale pokoj. A to ľuďom dobrej vôle. Pokoj je totiž viac ako mier. Pokoj nie je len mlčanie zbrani, pokoj je z hĺbky srdca vychádzajúca vyrovnanosť, ktorá so sebou nesie lásku, porozumenie, tolerantnosť, priateľstvo a určite viete sami, čo všetko ešte.

Vianoce v Betleheme spojili človeka s Bohom. Ľuďom dobrej vôle priniesli pokoj. Aké budú tie naše Vianoce ?

Drahí spolurodáci,

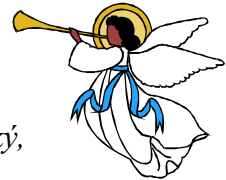
Nebojme sa, ak sme s Ježišom azda stratili kontakt. On prichádza ku nám opäť v Božom slove, Eucharistii, sviatosťnom odpustení Dovoľme mu vstúpiť do nášho života ! Naberme odvahu byť viac človekom dobrej vôle ! Nebráňme sa sile Vianoc, nechajme ich pôsobiť v nás !

Vianoce sú pozvaním Boha. Táto výzva otvára priestor pre dôveru. Tento priestor sú akoby ruky Božie, do ktorých človek môže ujsť a ukryť sa. Akoby sa nám Boh prihovárал : „Keď padneš, nemôžeš padnúť hlbšie ako do mojich rúk !“ Do rúk toho, ktorého láska k ľuďom sa zjavila v novonarodenom Ježišovi.

Odkazom Vianoc je teda radosť.

A preto, milí spolurodáci dobrej vôle, dovoľte mi zaželať Vám vianočné sviatky nielen šťastné a veselé, ale aj – či hlavne – požehnané !

Radovan Kobyda, diakon

Ježiško maličký,
čože Ti dám ?

Ťažko mi vyberať, keď málo mám.

„Srdce Ti darujem láska je v ňom,
dávam Ti do daru celý náš dom.“

Za seba prosím a za všetkých tiež,
čo sú dnes ďaleko od Teba vieš.

„Ježiško maličký, môj Boh a pán,
radostné Vianoce daj všetkým nám.“

Požehnaj Ježiško i celý svet,
lásky nech bratskej už rozkvitne kvet.

„Nech všetky národy velebia Ťa,
ochráň a žehnaj nás božie dieťa.“

„Pôjdeš všade, kde Ťa pošlem a povieš všetko, čo Ti prikážem.“

Drahí rodáci a priatelia ! Ak ste čítali prvé riadky, isto vás napadla myšlienka : „kdesi som už tieto slová čítal.“ Tieto slová zazneli z Božích úst prorokovi Jeremiášovi a boli i mottom na mojom primičnom obrázku. Od prvých primícií v našej obci ubehlo zopár mesiacov – teda dost času na naplnenie týchto božích slov i v mojom kňazskom živote.

Po kňazskej vysviacke v Žiline mňa i ostatných novokňazov čakali prvé dekréty „pod tanierom.“ V mojom dekréte boli nasledovné slová diecézneho Biskupa : „Menujem Vás za kaplána do farnosti Čadca – Kýčerka.“

Aké boli moje prvé pocity ? Počas niekoľkých sekúnd som prepočítal vzdialenosť od rodného domu, rýchlo som listoval v pamäti, aby som si spomenul na

budúceho pána farára, boli i obavy typu : „Zvládnem to? Čo ma čaká ? Prečo tak ďaleko?“ V tej chvíli ma napadli slová z primičného obrázku, ktoré sa začali naplňať: „Pôjdeš všade, kde Ťa pošlem ...“ Nuž, tak som vyrazil 1. júla na moje prvé kaplánske miesto. Dedinu som zamenil za sídlisko, starších ľudí za mládež, študentské lavice za obetný stôl, rodinu za farnosť, starostu za primátorku ...

A aká je vlastne tá farnosť Kýčerka ?

Je to mladá farnosť, ktorá bola zriadená diecéznym biskupom Jánom Chryzostomom kardinálom Korcom 1. júla 1999. Je to typická sídlisková farnosť, pričom samotné sídlisko má približne 11 000 zväčša mladých obyvateľov žijúcich v panelákoch. No k našej farnosti však patria i osady pri sídlisku, ako napr. : „U Buty“, „Sihelník“, „U Krkošky“ Veľkou i náročnou filiálkou našej farnosti je i čadčianska nemocnica, kde slúžime sväté omše a každodenne vysluhujeme sviatosť zmierenia i pomazanie chorých pre pacientov, ktorí si to žiadajú. Naša nemocnica je jedinou nemocnicou pre Dolné i Horné Kysuce – teda od Žiliny až po Makov. Kapacita nemocnice je približne 700 lôžok. Pre nás, kňazov, je práve nemocnica ťažkou, ale výbornou školou života, utrpenia a bolesti. Práve táto nemocnica je signálom pre mladých nášho sídliska : „Ďakuj za svoje zdravie a váž si ho. Nehľad len na krásu svojho tela, ale rob niečo i pre dušu. Veď stačí iba chvíľa.“

Každá farnosť má i svoj farský kostol. Náš kostol sa nachádza takmer v strede – teda v srdci sídliska. Je zasvätený svätému Jozefovi – robotníkovi. Na sídlisku, kde je veľká nezamestnanosť, treba prosiť i tohto spravodlivého svätého muža o statočnú prácu a ochranu. Vďaka Pánu Bohu, že ani náš kostol nezýva prázdnotou. Je naplnený zväčša deťmi, mladými, mladými rodinami, mladým pánom farárom i kaplánom.

„Povieš všetko, čo ti prikážem.“ Hovoriť, či písať by bolo stále čo, ale mojou úlohou nie je opisovať všetko.

Veď už stará zásada hovorí, že je lepšie raz vidieť, ako stokrát počuť.

Nuž teda, priatelia, pridite a presvedčíte sa ! Dvere fary na Kýčerke sú pre priateľov a dobrých ľudí vždy otvorené a to ráno, či večer. Len treba prísť a zaklopať. Niektorým z našej obce sa už dvere otvorili a nahliadli do kostolných či farských priestorov.

A nakoniec vám priatelia, v Novom roku želám veľa Božích milostí a zdravia.

Martin Čerňanský, kaplán Čadca - Kýčerka

Päť rokov mariánskeho hnutia.

Podmienky, ktoré vytvorila „nezná“ umožnili nadviazať na pekné tradície, ktoré v obci jestvovali ešte za obdobia prenasledovania viery.

Akýmsi „spoznávacím“ pútnickým zájazdom bola cesta do rakúskeho Mariazcelu, kde sme mali možnosť vysondovať jednak záujemcov, ale na druhej strane i tých, ktorí boli ochotný pomôcť.

O rok na to, a to 13.5.1995, v Drietome, kde sme boli na Fatimskej pobožnosti, ktorú mesačne v tamomšom kostole viedol páter Stanislav, sme vyhlásili v rámci prednesených prosieb Panne Márii naše Mariánske hnutie – Spoločenstvo Fatima.

Za tým nasledoval príchod sochy až z Fatimy pre našich čitateľov a jej následné posvätenie otcom kardinálom J.Ch.Korcom. Skutočne s láskou a úctou ju prijalo množstvo domácností. V týždennom cykle socha putovala do domácností, kam prichádzali aj ďalší veriaci. Rekord bol v dome nebohého pána Panáčka, kde sa zišlo na „večeradle“ až 34 po modlitbe túžiacich ľudí.

Okrem toho sme putovali triedavo do Drietomy, Motešíc, ale aj Omšenia, Bošan a teraz i do Rybian na Fatimské pobožnosti.

Putovanie sa stalo akýmsi synonymom našej práce. Tak ako je náš život púťou. Nechýbali sme na významných mariánskych miestach doma i vo svete. Organizovali sme púť do Šaštína pri príchode Sv. Otca na Slovensko, do Starých Hôr, Topoľčianok, Nitrianskeho Pravna, ale navštívili sme aj významné pútnické miesta v Európe. Celkovo sme boli na 16-tich miestach v zahraničí. Spomeniem opäť iba niektoré. Rím, Lurdy, Assisi, La Salette, Zerzydowice, Czenstochowa, Medžugorie a ďalšie.

Je treba Bohu poďakovať za ten dar, že sa pútnikom dostalo pozvánky od Boha. Spoznávame sa navájom, ale spoznávame aj iných, ktorí s nami putujú. A býva ich neúrekom. Putovali s nami pútnici napr. z Moravy, východného Slovenska a Oravy. Čo nás hreje, píšú nám, ďakujú a prosia o ďalšiu účasť.

Pri príležitosti malého jubilea, Mariánskeho hnutia vo Svinnej, všetkým priaznivcom z hĺbky duše ďakujem. Do tohoto zoznamu obzvlášť zahŕňam aj sponzorov. Aj vďaka nim sme mohli finančne a materiálne pomôcť seminaristom ale aj prispieť na výstavbu kostolov, či na iné dobročinné akcie.

Verím, že v tomto jubilejnom roku, ktorý už končíme, sa Boh dotkne aj ďalších duší. Že sa zapoja do mariánskych šikov a budú s nami navštevovať krásne mariánske miesta, a že dajú „Áno, Pane potrebujem Ťa“ , a že Matka Božia je tou najspoľahlivejšou prositeľkou

potrieb každého z nás. V duchu osvedčeného Per Mariam ad Jesum.

Život „videný“ sluchom

Jozef Petrek

Všetci sme určite aspoň raz zažili situáciu, keď zrazu večer v rozsvietenom dome či byte „vypadol“ elektrický prúd a nemali sme po ruke lampáš alebo sviečku so zápalkami. Na chvíľu sa nás chytila bezradnosť, potom sme zasa chvíľu tápali po tmavom obydľí, kým sa nám podarilo čosi rozsvietiť. Alebo ak spíme v hoteli či v inom cudzom prostredí a potrebujeme súrne rozsvietiť, veru dlhšie než po svetle „šmátrame“ po stene a hľadáme vypínač. Alebo ...

Nechajme príklady príkladmi. Skúsme len zatvoriť oči a ísť po kuchyni, či po izbe dôverne známeho prostredia. Ruku na srdce. Každý z nás bude mať problém prejsť naprieč miestnosťou. A predsa sú medzi nami ľudia, ktorí takto žijú celý celučičký deň, týždeň, rok, desaťročia. Zrakovo postihnutí alebo jednoducho slepci. Mnohí z nich nielen žijú ale aj pracujú. A ešte ako ! Bezpochyby by tromfli mnohých zdravých ako buk.

Jednou z takýchto zrakovo postihnutých „včeličiek“ je učiteľka Základnej umeleckej školy vo Svinnej a dirigentka miestneho zmiešaného speváckeho zboru p. **Janka MIKULČÍKOVÁ**. Rodáčka zo Soblahova síce kedysi

„hmlisto“

rozpoznávala obrysy predmetov, ale videním to sotva možno nazvať. A tak od svojich šiestich rokov veku začala chodiť do základnej školy pre zrakovo postihnutých v Levoči, kde sa prakticky už od začiatku začala priučať hre na klavír. Spočiatku to všetko nešlo ako „po masle“, pretože Janka nielenže nevidela, ale oči ju často aj boleli a tak si ich aj liečila. Patrila však medzi šikovné deti a zmeškané učivo dokázala rýchlo a hravo dohnať.

Neskôr sa prihlásila na konzervatórium pre mládež s chybami zraku v Prahe a po skončení deviatej triedy úspešne absolvovala prijímacie skúšky. Treba pripomenúť, že Janka mala a má „obyčajných“ rodičov. Hudbe sa nevenovali, takže geneticky po nich hudobné vzdelanie nemohla zdediť, ale v jej cieľavedomom postupovaní ju všemožne podporovali. Trpezlivosť a poctivou prácou, cvičením a nekonečnými skúškami dokázala zdolať aj pražskú „konzervu“, kde si svoje základné hudobné vzdelanie rozšírila o hru na flautu a akordeón.

Jej prvou a zatiaľ aj jedinou pedagogickou zastávkou bola a je pobočka Ľudovej školy umenia vo Svinnej, kde začala odovzdávať svoje hudobné vzdelanie mladým adeptom v roku 1974. Spočiatku sa obávala školského prostredia, keď sa zrazu zo žiačky stal pedagóg, ale veľmi rýchlo sa adaptovala a postupne vnikala do myslenia

školačikov bažiacich po hudobnom vzdelaní ale aj do myšlienkového procesu „dospelákov“. Spomenula si najmä na osemdesiate roky, kedy mala veľmi veľa žiakov, akoby sa s budúci hudobníkmi vreco roztrhlo.

Začiatky vždy bývajú ťažké a u handicapovaných ľudí sa tento pocit ešte znásobuje. Janke Mikulčíkovej ich vo Svinnej pomáhala preklenúť najmä učiteľka vtedajšej Základnej deväťročnej školy Rozália Kyselicová, ktorá ju postupne uvádzala aj do kultúrnej problematiky dediny. Ich spolupráca sa najmarkantnejšie prejavovala pri príprave slávnostných akadémií a iných kultúrnych vystúpení, kedy J. Mikulčíková sprevádzala žiakov R. Kyselicovej na akordeóne. Vtedy obe zistili, že medzi žiakmi je dosť takých, ktoré vedia veľmi dobre spievať a ešte viac tých, ktoré nie sú spevácky „hluché“, teda majú tzv. hudobný sluch. Spoločne s nimi nacvičili niekoľko pokrokových pionierskych piesní, pridali zopár „ľudoviek“, za priehrštie básní a program na slávnostnú akadémiu bol na svete.

Tento model nácviku, s menšími obmenami, použili aj v nasledujúcich rokoch a celú záležitosť vyprofilovali do takej roviny, že z jednotlivých programových skupín v triedach vybrali najlepších spevákov, stmelili ich do jedného kolektívu a tak vznikol detský spevácky zbor. Oficiálny dátum vzniku zboru sa uvádza 4. január 1978 a počet detí v ňom sa pohyboval okolo tridsiatky.

V júni však vedenie školy preložilo R. Kyselicovú do družiny a nastali menšie problémy v „kočirovaní“ detského súboru. J. Mikulčíková síce mala nesmierny entuziazmus, avšak vzhľadom na svoj zrakový handicap si netrúfla riadiť umeleckú i organizačnú stránku súboru. O pomoc poprosila vtedajšieho riaditeľa ZDŠ Františka Ďurča, ktorý z pozície svojej funkcie deti i programovú náplň zboru dobre poznal. Poznal aj ich „druhú mamu“ a tak s nadšením privítal myšlienku udržať súbor pohromade a priam jej v pokračovaní tejto myšlienky fandil. Určil aj dve učiteľky, Máriu Zradulovú a Zuzanu Hrickovú, aby pri organizačnom vedení detského kolektívu pomáhali. Keď si však po krátkom čase M. Zradulová odišla plniť materské povinnosti, do solidne idúceho detského speváckeho vlaku vo Svinnej nastúpil ďalší učiteľ, neskorší riaditeľ trenčianskej pobočky Ľudovej školy umenia vo Svinnej Karol Petr. Na spevácko - organizačnej scéne však nezostal osamotený a v roku 1980 sa ku nemu pridal ďalší odborník z hudobnej branže, učiteľ miestnej ZDŠ – ky Bernard Halás, ktorý s deťmi vydržal dlhé dlhočizné roky.

„Prvé husle“ však stále „hrala“ Janka Mikulčíková. Pieseň si pripravovala a cvičila, ako správna hudobníčka, podľa sluchu. Čerpala z pamäti, podľa magnetofónových nahrávok, veľmi jej pomáhal aj slovenský rozhlas, ktorý vtedy „forsíroval“ vysielanie pre školy, kde sa piesne cvičili „polopatisticky“.

Spočiatku sa jej ani nezdalo, že by spolu s detvákmi mohli z obce čo i len „päty vytriahnuť“, ale K. Petr, ktorý mal s podobnými telesami určité skúsenosti, ich prehovoril, aby sa zúčastnili súťaže. A tak v máji 1980 sa predstavili na okresnej prehliadke v Trenčianskych Tepliciach, kde ako nováčik získali druhé miesto. Dirigenti ostatných zborov, ktorí už na súťažiach čosi preskákali, vzdávali Janke Mikulčíkovej úctu a poklonu. Tento úspech detí a realizačný tím povzbudil i namaškrtil a do nácvikov sa pustili s ešte väčšou chuťou. Teraz,

s odstupom času, už len s úsmevom spomínajú, ako K. Petr písal noty na špeciálny papier (blanu) a rozmnožoval ich liehovým rozmnožovacím strojom ... Halás zabezpečoval organizačnú stránku a J. Mikulčíková, ktorá mala niektoré texty v Braillovom písme, pracovala a drela v hudobnej polrovine.

Rok 1980 bol vo Svinnej plodným speváckym rokom, pretože vzniklo aj ženské spevácke teleso, ktoré po niekoľkých rokoch taktiež okúsilo slasť súťažnej atmosféry. A aby toho nebolo dost, postupne vznikla aj prípravka, ktorá mala svoj hlavný „stan“ v školskej družine. J. Mikulčíková aj tu odovzdávala kus svojho dobrého a šľachetného srdca. Motivovala napríklad deti ľudovými piesňami, ony si na ne, v spolupráci s učiteľkami, vytvárali kroky, čím vznikali tanečné kreácie a J. Mikulčíková ich následne sprevádzala na harmonike.

V roku 1996 nastala určitá stagnácia detského speváckeho zboru, na čo má trochu vplyv aj súčasný životný štýl. Nadšenie zo spevu sa akosi začalo vytrácať, nahradili ho iné „hodnoty“ a v súčasnom videosvete už len ťažko ľudí i deti motivovať. Aj napriek tomu však detský spevácky zbor aj v súčasnosti existuje, má necelých dvadsať členov a spolupôsobí pri ňom aj učiteľka Eva Cimprichová. Program deťom spestrujú aj nácvikom modernejších piesní, aby boli aj v tomto smere s duchom doby.

Náplňou súčasného pracovného života Janky Mikulčíkovej je vyučovanie vo svinnianskej pobočke Základnej umeleckej školy, kde učí už úctyhodných 26 rokov, príprava zmiešaného speváckeho zboru dospelých, detského speváckeho zboru a počas pracovných dní spestruje hudobnou produkciou aj náboženské obrady v miestnom kostole. Podľa potreby s uvedenými zbormi aj verejne vystupuje. Za svoju záslužnú činnosť a úspechy má aj niekoľko vyznamenaní, ale z prirodzenej skromnosti nerada o nich hovorí. Hudba a spev, spev a hudba, to je alfa i omega šľachetného života tejto sympatickej učiteľky hudby, ktorá sa so svojim životným handicapom zmierila a ktorá sa dokáže svojej práci celá oddať i rozdať. Pre radosť a potešenie iných. A tak trochu aj svoju.

J. P.

Žijú medzi nami...

Je sobota, 14. októbra 2000. Kultúrnym domom vo Svinnej sa šíri omamná vôňa. Nie až taká častá. Vôňa chutného jedla. V sále sa zhromaždili ľudia pri vyzdobených stoloch.

Zväz invalidov, telesne postihnutých a postihnutých civilizačnými chorobami organizoval stretnutie pre svojich členov.

Zväz združuje nielen obyvateľov obce Svinná, ale aj z Veľkej Hradnej a Bobota. Predsedom je pán Galko Vojtech. Predsedá 68 členom. Z toho je 11 telesne postihnutých, jeden ťažko telesne postihnutý a 56 členov je postihnutých civilizačnými chorobami (cukrovka, žľčnik...)

Zväz počas uplynulého roku pripravil svojim členom, ako aj pre ostatných obyvateľov spomínaných obcí,

bohatý program. Organizoval zájazdy do Podhájskej, na výstavu Jablko roku do Bojníc spojenú s návštevou termálneho kúpaliska v Chalmovej, do Horných Vesteníc na prednášku o zdravom varení, ktorej súčasťou bolo predvádzanie a ochutnávka jedál zdravej výživy.

Usporiadal prednášku o liečivých účinkoch pôsobenia biolampy. Po prednáške bolo možné zakúpiť si tento výrobok.

Všetky tieto akcie bolo možné pripraviť zásluhou sponzorov, ktorí neľutovali použiť časť svojich peňazí pre potechu druhých.

Na záver si dovoľím ich vymenovať a aspoň takýmto spôsobom im poďakovať za všetkých, ktorým ich dary pripravili krásne chvíle.

Takže štedrými darcami boli: pani Beláková Marta, Bukovčáková Erika, Podstavková Mária, Tunegová (majiteľka pekárne vo Svinnej), pán Brachtýr Albín, Richtarech Štefan, Masár Dušan, Krasin (majiteľ baru Ibiza), Koníček (majiteľ benzínovej pumpy vo Svinnej), Ladislav Sýrny, Guňovský Štefan, Petrik Pavol, Rešetka Ivan, Ježík Jozef. Možno som niekoho zabudol.

Ospravedlňujem sa. No ich veľký počet i tak svedčí o tom, že ľudom nie je ľahostajné utrpenie druhých.

J.I.

Šepkajú si všetky hviezdy:

„Sane letia oblohou ...

V saniach starček s bielou bradou ...

Sú tu iba náhodou?“

Deti o nich všetko vedia:

„Prichádzajú práve v čas,

aby bielu dušu Vianoc

tíško vdýchli medzi nás.“

Veselé Vianoce

a šťastný Nový rok PF 2001

prajú

vydavatelia

SVIŇAN ZÁHRADNÍKOM

PESTUJEME MUŠKÁTY ZO SEMENA

Dnes na rozdiel od minulosti si môžeme muškáty rozmnožiť nielen odrezkami ale i semenom. Aké to má výhody ?

Muškáty zo semena sú zdravé, majú vyrovnaný rast a hlavne krásne kvitnú. Zo semena si môžeme dopestovať klasický muškát krúžkovaný, ale v poslednom čase je v obchodoch dostať i semeno muškátu ťahavého. Jako na to? Už v decembri si zoženieme semienka v obchode. Za 10 – 15 semienok zaplatíte cca 30-50 sk. Kúpa hotovej sadenice v črepníkoch stojí na jar min. 35 – 55 sk.

Aby sme dopestovali krásne, veľké a kvetu schopné rastliny potrebujeme semeno muškátu vysiať už v januári, najneskôr však do konca februára. Semeno vysievame buď do debničiek s kvalitnou zeminou alebo do tzv. Jiffy – zakoreňovačov. Pokiaľ si zvolíme prvý spôsob postupujeme nasledovne : Debničku naplníme až tesne po okraj zeminou, jemne utlačíme a vysejeme semienko muškátu. Nakoľko je semeno veľmi malé toto zasypeme len asi 0,5 cm vrstvou zeminou a opäť utlačíme. Zeminu nepolievame, len jemne kropíme alebo rosíme malým postrekovačom až do času klíčenia. Zemina musí byť po celý čas klíčenia vlhká nie však mokrá ! Keď nám rastlinky vyklíčia, potom ich už môžeme i opatrne zalievať. Druhý spôsob je jednoduchší v tom, že semienko vysievame priamo do Jiffy - zakoreňovačov (nabobtnávacích tabletiiek). Jiffy zakoreňovače si poukladáme do misky, kde nalejeme vodu a počkáme si, kým sa nám zakoreňovače nažijú, nafúknu. Potom do každého z nich poukladáme po jednom semienku, ktoré mierne zatlačíme do vnútra. Jiffy zakoreňovače počas klíčenia podlievame vodou, ale len toľko, aby boli prevlhčené nie premočené.

Kvôli dobrému a pravidelnému vyklíčeniu rastliniek debničku alebo Jiffy zakoreňovače umiestnime na teplom mieste, najlepšie na parapete okna, prípadne nad radiátorom tak, aby nám teplota počas dňa a klíčenia veľmi nekolísala a bola optimálne asi 23 – 26 °C. Keď toto zabezpečíme rastlinky nám behom 10 – 14 dní krásne skoro na 100% vyklíčia. Rastlinky z debničky presádzame do kelimkov keď majú 4 – 6 pravých listov. Rastlinky z Jiffy zakoreňovačov až vtedy keď koreňky prerastú až von, keď pretŕčajú. Jiffy zakoreňovače neodstraňujeme, presadíme ich spolu s rastlinkou do väčšej nádoby. Podľa potreby rastlinky prihnojujeme (napr. Pelargínom), polievame, zabezpečíme dostatok svetla a tepla a príp. ich ešte raz presadíme. V máji si rastlinky, ktoré pri dobrej starostlivosti majú už 15 – 25 cm, presadíme do debničiek, ktoré umiestnime na balkónoch, oknách. Prípadne ich môžeme vysadiť i do voľnej pôdy, kto sa však bojí až po 15. máji (po zamrznutých). V priebehu a vegetácie muškáty pravidelne zavlažujeme a prihnojujeme, odstraňujeme voľné súkvetia, vo voľnej pôde okopávame. Rastlinky, muškáty

sa nám odmenia skorým a bohatým kvitnutím až do neskorej jesene a obdivom okoloidúcich.

REZ RODIACICH A STARŠÍCH RÍBEZLI

Cieľom rezu je udržať dostatočne svetlý ker s počtom konárov 7 – 12 tak, aby každý konár mal iný vek a to z toho dôvodu, aby nám kríky poskytovali každoročne pravidelné úrody. Pretože ríbezle rodia najmä na mladom dreve je potrebné, aby krík nemal konáre staršie ako 4 roky. Preto tieto prehrúbnuté, tmavšie staré konáre odstraňujeme zavčasu a pravidelne. Taktiež je dôležité pravidelné odstraňovanie chorých, poškodených, zahusťujúcich i mladých nadbytočných konárov. Pravidelným každoročným rezom docielime jeho správny vývin, bohatú úrodu i predĺženie životnosti kra. Vyrodené konáre režeme vždy čo najnižšie pri zemi. Termíny rezu môžu byť :

1. ihneď po zbere, kedy vidíme ktoré staršie konáre nám už slabšie zarodili, resp. nezarodili
2. na jeseň po opade listov
3. skoro na jar pred pučaním

Ďalším spôsobom ako môžeme ríbezľu rezať je tzv. rez „na hlavu“. Tento rez používame u prestárnutých, nerodiacych a prehustených kríkov. Rez spočíva v odrezaní všetkých konárov tesne nad zemou. Vykonávame ho vo februári, po roztopení snehu, najneskôr však do pučania. Takto „vyholený“ ker nám v priebehu roka pekne zmladne, t.j. narastú mladé výhonky, ktoré počas nasledujúceho roka ďalším rezom preriedime. Podmienkou dobrého rastu je však i odburinenie kríkov a ich bezprostredné hnojenie dusíkatými hnojivami (napr. liadkou), v prípade sucha zavlažujeme. Ak sa nám takéto kry v priebehu roka dostatočne nezmladia, na jeseň ich radšej celé odstránime.

Mário Palák

ČO ROBÍME V ZIME ?

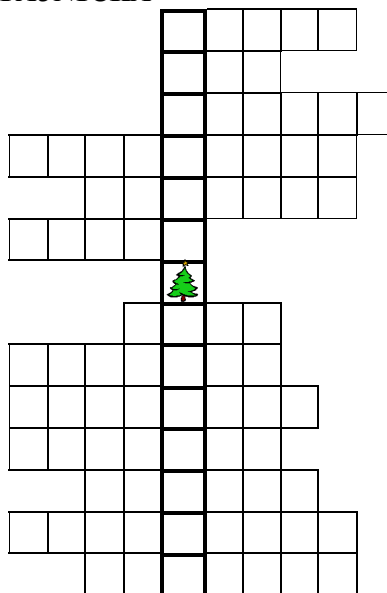
- bielime kmene ovocných stromov vápenným mliekom
- skontrolujeme oplotenie záhradky
- obalíme mladé stromky papierom, kartónom
- odstraňujeme hnilé plody, zakopeme ich do jamy a zavápnime
- odstránime mumifikované plody na stromoch
- pokiaľ nie je sneh, zhrabujeme listy a kompostujeme ich
- koncom decembra a v januári režeme vrúbľe kôstkovín a jadrovín
- prikrmujeme vtáctvo, najlepšie slnečnicou
- opravíme si náradie
- za bezmrazivých dní môžeme zmladzovať staré stromy jadrovín

Mário Palák

TAJNIČKA

Nie malé
Adam a
Názov obce
31. 12.
Časť Svinnej
Opak nového
PF 2001
Meno starostu
Potok vo Svinnej
„Peržanka“
Časť Svinnej
Vrch v okolí
„Špitál“
Okresné mesto

PEČIEME VIANOČNÉ MEDOVNÍKY

16 dkg medu
16 dkg kryštálového cukru
12 dkg masla

Tieto ingrediencie zmiešame a necháme rozvariť.

Uvarenú zmes necháme vychladnúť a pridáme ½ kg hladkej múky špeciál, 1 lyžičku sódy bikarbóny (malú), 1 lyžičku škorice a 2 celé vajcia. Všetko navzájom zmiesime a dáme do chladničky na 2 hodiny odpočinúť.

Prípadne večer cesto zamiesiť a ráno vykrajovať. Povykrajované medovníčky pred pečením potrieme rozšľahaným vajcom, pečieme v dobre vyhriatej rúre na najsilnejšej teplote, podľa potreby. Na ozdobu položíme ¼ orecha /na každý kus/.

Zdobenie :

1 bielko, 15 dkg práškoveho cukru /2-3 x preosiat/, 3 – 4 kvapky citrónu, 1 lyžička Solamylu - všetko to vyšľahať do husta /šľahať približne 20 min./ - musí držať na metličke.

Prajeme Vám dobrú chuť.

Materská Škôlka vo Svinnej Vás srdečne

POZYVA na TANEČNÚ ZÁBAVU,

ktorá sa uskutoční dňa **30. decembra 2000** /v sobotu/
v spoločenskej sále kultúrneho domu vo Svinnej. Začiatok je o **20.00 hod.** .
Do tanca bude hrať hudobná skupina „MYSTIC“.

Vstupné na osobu **60 sk**

Predpredaj vstupeniek : MŠ Svinná alebo u pani Masárovej Adriany, Svinná č.d. 115, /tel. 648 70 35/

Na Vašu účasť sa tešia usporiadatelia.

SVIŇAN

Ročník 1, číslo 3, vyšlo v decembri 2000

SVIŃAN